

Občasník

poradního odboru pro evangelizaci a misii

říjen 2013

„A toto je zvěst, kterou jsme od něho slyšeli a vám ji zvěstujeme: Bůh je světlo a není v něm žádná tma. Řekneme-li, že s ním máme společenství a přitom chodíme v temnotě, lžeme a nečiníme pravdu. Jestliže však chodíme v tom světle, jako on je v tom světle, máme společenství mezi sebou a krev Ježíše Krista, jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu.“

1. list Janův, 1. kapitola

Žehnáme vám, abyste i vy mohli chodit v tom světle a mít společenství ve vašem sboru, i s ostatními křesťany.

Kontakt: Satkovi; Klášterní 316; 364 61 Teplá
email: poem-zapad@googlegroups.com
tel.: +420 353 220 932, +420 732 284 969

Poděkování a prosba

Děkujeme těm milým bratrům a sestrám, kteří nám vyjádřili vděčnost za zaslané číslo Občasníku. Je to pro nás povzbuzení.

Všem pak, kdo by mohli napsat příspěvek nebo vyjádřit názor, vzkazujeme: Udělejte to. A neodkládejte to na později a udělejte to hned. Když to odložíte, už pravděpodobně nenapíšete nic a nás tím připravíte o povzbuzení:-)

Nemyslete si, že si vystačíte sami nebo že stačí pouze přijímat. Boží vůle je jednota a vzájemnost ve sdílení všeho druhu. Tudy přichází požehnání. Potřebujeme jeden druhého nejen v jednom sboru, ale i v širším společenství sborů.

Co bylo

Máme radost, že v květnu začalo setkávání několika sborů v západní části seniorátu. Jako první se stal hostitelským sborem sbor v Horním Slavkově. Do přívětivé a příjemně vytopené modlitebny přijeli bratři a sestry z Nejdku a Teplé, starší i mladší i děti. Společné bohoslužby vedl bratr farář Radek Matuška a kázáním posloužil bratr farář Milan Satke. Radostné společenství pokračovalo u společného oběda. Protože celý den pršelo, zůstali jsme v modlitebně v rozhovoru u stolu a děti se rády zúčastnily připraveného programu na druhém konci modlitebny. Brzy se spřátelily. Odjížděli jsme povzbuzeni a s chutí k dalším setkáním. Dá-li Pán, sejdem se opět v Teplé v neděli 20.října v 10 hodin.

Děkujeme Hornoslavkovským.

O čem mluvíme

Poradní odbor nám poněkud zhubnul, alespoň v počtu členů. Prosíme všechny, uvažujte a modlete se, jestli vás Pán nevede k této službě. Další služebníky uvítáme s otevřenou náručí.

A co tato služba obnáší? V tuto chvíli se snažíme aktivně dělat dvě věci. Jednak společnými silami vydáváme tento Občasník, v budoucnu snad i internetový. Zveme k účasti každého, kdo by byť jednou za čas mohl do Občasníku přispět. Druhá část naší služby spočívá ve výjezdech do sborů. Smyslem výjezdů má být společné sdílení se a povzbuzení v nesení evangelia. Nabízíme i pomoc, např. zapůjčení některých materiálů. Do sborů vyjíždíme dva až třikrát ročně a na výjezdy se těšíme, protože zde zažíváme Boží jednání. Výjezd bývá zakončen schůzkou odboru, často při společném obědě.

Nutno ovšem poznamenat, že ani jedna z aktivit není hlavním cílem naší služby. Tyto jsou pouze pomocné cíle, kterými se (zatím) snažíme naplňovat náš hlavní cíl, kterým je hledání Boží vůle pro nás, západočeské evangelíky. V naději, že nás Pán povolává kázat evangelium celému stvoření (*Mk 16:15*) hledáme způsoby, jak toto můžeme činit.

Odpovědnost proto spočívá i v modlitbách za činnost odboru, Boží vedení a zmocnění. To samé vyprošujeme pro vás a vaše rozhodnutí. Zejména v jižní části seniorátu!

Svědectví

Když se dívám zpět na svůj život, tak jsem vděčný Pánu Bohu za to, jak mne vedl k sobě. Psychologové zdůrazňují velký význam dětství na rozvíjející se život člověka. Narodil jsem se, díky Bohu, do rodiny, kde duchovní hodnoty hrály určitou roli v každodenním životě. A toho si Pán použil k mému formování. Vzpomínám si, jak mě prarodiče s maminkou učili se modlit (tatínek byl v té době na frontě), jak mě dědeček vodil do kostela, vzdáleného několik vesnic. Jak jsme měli domácí pobožnosti, zpívali duchovní písně, z čehož by měl dnes také J. A. Komenský radost. To je vám něco úžasného, když v dětství zažijete i při všem nedobré, zlém, s nímž se člověk v životě setká, hlavně lásku Boží a lidskou v rodině a v té širší rodině, v církevním sboru. To člověka opravdu určuje.

Přiznám se ale, že jako větší dítě jsem to tak nechápal a maminka mě musela nutit, abych s ní šel na bohoslužby. Nemohl jsem se dočkat, kdy už bude konec a budu moct jít do kina. Boží slovo jsem slyšel i na náboženství a při konfirmačním cvičení. Byl jsem konfirmován. Ale žil jsem bez Boha na světě, jak to vyjádřila známá spisovatelka Kristína Royová. Omluvou mi nemůže být ani to, že jsem dospíval v padesátých letech, kdy být věřícím člověkem se nevyplácelo. A já jsem plul pohodlně s proudem. Vzal jsem v deváté třídě základní školy nabízenou funkci předsedy pionýrů, jen abych se dostal na gymnázium a mohl budovat svou osobní kariéru. Že jsem byl vnitřně ubohým otrokem hříchu, to jsem se snažil pokrytecky skrývat. Nebýt Božího zásahu, bylo by to nakonec dopadlo špatně.

Prožil jsem něco podobného, sice v menším měřítku, jako Joni Eareckson, která si skokem do vody zlomila páteř. Musel jsem totiž v šestnácti letech jít na operaci kyčelního kloubu. Při běhu ze schodů jsem si ho vykloubil a rozštípl jsem si kotník. Obrazně řečeno „to na mne spadlo“, teď mě Pán „přitiskl ke zdi.“ Ukázal mi, že bez Něho jdu do zahynutí. A tehdy jsem v modlitbách začal rvát k Bohu, aby mě krev Ježíše Krista, Syna Božího, očistila od každého hříchu. V deníku, který jsem si psal, mám zapsán slib, že už chci v celém životě sloužit Bohu a bližním k Bohu. A Pán mi to dal, že jsem k smíchu pro některé, ale i k respektu pro jiné, šel studovat evangelickou teologii. Ale to už je jiná kapitola mého života.

V Kristu váš Milan Satke.

Zamyšlení nad misíí (nejen) v západních Čechách

V dnešní době jsem v církvi často slyšela někoho mluvit o misii. Kazatelé povzbuzují mladé lidi, aby přemýšleli do jaké služby je Bůh vede, a jestli to náhodou není misie. Pokud se nemají přímo stát misionáři, tak ať je podporují modlitebně,

finančně a jinak. Tento trend je mi sympatický, jak jinak naplnit velké poslání, jež se píše například v 28. kapitole Matoušova evangelia: *„Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a uče je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“*

Mladí lidé se pak vážně zamýšlejí nad tím, do jaké země je Bůh posílá, a kterému národu budou sloužit. Oplývají přílišným nadšením, představují si, jak je služba v cizí kultuře naplní, jak bude zajímavá a kolik toho pro Boha vykonají. Někteří moji přátelé pak skutečně odjeli na několik měsíců. Setkávají se s cizí kulturou na jiných kontinentech. Setkání zásadně ovlivní jejich uvažování. Ideály o vznešeném poslání misie se rozplynou jako pára nad hrncem, často narazí na drsnou realitu. Po návratu si uvědomí, jak jsou rádi doma v Čechách, a že tady zase rádi chvilí zůstanou. Bůh si této zkušenosti používá k vlastním záměrům a k proměně člověka. Možná že i dveře k misii pak se zase jednou otevrou.

Sama se ráda setkávám s cizí kulturou, cestuji a navštěvuji místa, kde západní vlivy zatím pronikají jen málo. Také jsem se mnoho napřemýšlela o tom, v jaké zemi a jakému národu bych možná ráda sloužila. Idealizovala jsem si představu žít rok v odlehlém koutě světa v zapadlé vesnici daleko v horách v zemi Ladakh. Třeba pokračovat ve stopách českých bratří, působit jako učitelka, vrůst do místní kultury, a pak podle možností zvěstovat dobrou zprávu o Ježíši. Romantický a dobrodružný sen se sice nenaplnil, i když kdoví, jak to bude v budoucnu. Realita se ubírala jiným směrem.

Věci dostaly rychlý spád. Ze západních Čech se na Moravu stěhoval manželův bratr. Manžel začal uvažovat o tom, jestli nás Bůh nevede, abychom zaplnili prázdné místo na západě po jeho bratrovi. A tak místo do zapadlé vesnice v Ladaku jsem se s manželem přestěhovala do neméně zapadlého města Nového Sedla, avšak blízko Karlových Varů. K mému snu to mělo celkem daleko. Ale uvědomila jsem si, že západní Čechy jsou místem, kde je také potřeba misijně působit. Potěšilo mě, když jsem

při zkoumání okolí narazila ve vedlejší vesnici na průčelí domu s nápisem „Na konci světa.“ Tento nápis totiž velice trefně charakterizoval náladu místa, kterou jsem zde pociťovala. Místo romantického půlročního výletu do země Ladakh, jsem objevovala často velmi reálné prostředí „divokého“ západu. Postupně mi docházelo, že naše působení zde nebude jen na půl roku. Po splnění „dobrodružné mise“ se nevrátíme do napořád milované Prahy, odkud pocházím. Naše služba zde potrvá déle, výsledky se objeví ne za rok, ale spíše za deset let.

Hodně lidí se z těchto končin stěhuje pryč, po studiích zůstávají ve velkých městech. Místní sbory pak prořídnou, ubývá ochotných nadšených křesťanů, kteří by rádi sloužili v rozmanitých službách. Atmosféra malých sborů na mě působila velmi specificky. Vztahy mezi lidmi jsou vřelejší, jelikož je jich tu méně a musí se naučit spolu vycházet. Pražské sbory jsou naproti tomu často mnohem více anonymní. Nově příchozí se tam ztratí a často se stane, že si ho nikdo ani nevšimne. Je složitější pěstovat a udržovat hlubší vztahy s lidmi, jelikož jich je tam mnoho a všichni mají plné diáře nejrůznějších akcí. Mnohem více je tam člověk roztěkaný, vidí mnoho příležitostí ke službě, má mnoho nabídek. Neví ale kam se zapojit, neboť všude je hodně lidí a zdá se, že zas tak další nejsou potřeba. Přesto je to velmi povzbuzující vidět tyto rozmanité služby fungovat. Všechno funguje jakoby samo, jako nějaký ohromný nádherný organismus. Oproti tomu, v západních Čechách jsou sbory na široké spektrum služeb chudší. Jakákoliv služba, byť v nižší kvalitě, je vítaná, protože nikdo jiný to neudělá. Objevují prostor pro různou kreativitu a nápady, prostor pro misi. Západní Čechy mají pohnutou historii Sudet, což se promítá i do duchovní atmosféry krajiny. Odsunem se stala krajina opuštěnou a zapomenutou, těžko se vrací ke svým tradicím. Lidé nevěřící jsou zmatení a zapomněli na tradiční hodnoty. Rádi by je znovu objevili, ale často jsou ve všem ztraceni a tápou. Přesto některé křesťanské hodnoty je oslovují.

S manželem jsme si uvědomili, že v Novém Sedle je pro nás široké pole působnosti, jak ve sboru tak mezi nevěřícími. Minulý

rok v září jsme zkusili začít s výtvarnými kroužky pro děti v prostorách evangelického sboru. Projekt se dobře vyvíjel, obsadily se tři kroužky. Děti ve škole neměly takovou nabídku kroužků, tak se nebály přijít do budovy našeho sboru. Uskutečnilo se i několik výletů a jedna velikonoční olympiáda. Je to vlastně takový mezičlánek mezi sborem a veřejností. Děti se seznamují s prostředím sboru a zkontaktovaly se s námi. Letos bude situace s narozením našeho miminka trochu jiná. Kroužky budeme muset omezit. Navíc i ve škole se změnilo vedení, které zavedlo již vlastní kroužky, tak si v něčem trochu konkurujeme. Ale je to pro nás výzva, jakým způsobem oslovit v budoucnu veřejnost a předávat jim dobrou zprávu.

Přesto to vidím jako dobrý začátek našeho dalšího působení. Zkoušíme se i jinými způsoby zapojit do chodu sboru a seznamovat se se sousedními sbory. Rádi vytváříme prostředí pro vzájemný dialog, spolupráci mezi sbory, rádi se obohacujeme o nové nápady. Zjišťujeme, co kde funguje, kdo kde a jak působí.

Myslím, že v církvi si mnoho lidí uvědomuje, že Čechy jsou velmi ateistická země. Procento nás křesťanů je nízké. Dokonce se v různých místech objevují různí misionáři často i z cizích zemí (Amerika, Německo, Anglie). V jejich spolupráci se ve sborech rozjízďejí různé služby, které spojují výuku angličtiny s misíí. Například English camp, English club a další. Některé sbory také zkoušejí spojit misii a sport a skrze společně prožitý zážitek oslovit nejen mladé lidi (např. Atleti v Akci). Mnoho sborů zkouší v jejich městech pořádat Alfa kurzy, při kterých se nevěřící přátelé dobře navečeří a v příjemné atmosféře mají možnost se dozvědět základní pravdy křesťanství a podiskutovat o nich. Všechny tyto aktivity jsou přínosné a zajímavé a mnohé sbory mají další a další zajímavé metody a nápady, jak naplňovat Velké poslání.

Několikrát jsem také zaslechla názor mých kamarádů, že vlastně ani nechtějí odjíždět na misii do cizí země, když v Čechách je práce dost. Pro západní Čechy, kde jsou křesťané potřeba jako sůl, to platí zejména. Českému prostředí a kultuře jako Češi rozumíme snad více než misionáři z cizích zemí. Nepo-

ciťujeme zas tak drastický kulturní šok jako v kultuře na jiném kontinentě. Často nám ale chybí motivace, nadšení a sebedůvěra, které mívají cizí misionáři až dost. Mnohdy si necháme posloužit cizími misionáři. Máme větší očekávání, že skrze ně bude Bůh jednat. Kladu si ale otázku čím to asi je. Vždyť povolání je často stejné. Musí člověk působit misijně v cizí zemi, aby získal větší zápal a motivaci pro službu v České republice? Přála bych si, aby více křesťanů Čechů pocítilo povolání sloužit své vlastní zemi. Asi není v naší republice místo, kde by nebyla možnost slyšet evangelium nebo kde by neměli Bibli ve svém jazyce. Ale je mnoho míst, kde je duchovní a kulturní vyprahlost. Kostely, sbory a modlitebny mají málo členů a tak tak přežívají. Čím bude pak země osolena, jestliže my křesťané pozbudeme své slanosti?

Za zamyšlení děkujeme Báře Sterzikové.

Co bude

Těšíme se na setkání při podzimním výjezdu odboru. Setkání se bude konat v Domažlicích, v neděli 13. října v 9 hodin.

Srdečně vás zveme.

„A tak, moji milovaní bratří, buďte pevní, nedejte se zviklat, buďte stále horlivější v díle Páně; vždyť víte, že vaše práce není v Pánu marná.“

1.Kor. 15,58

Přejeme vám všem mnoho Boží milosti a požehnání.